

saadan i Fremtiden, og dette skulde være underskrevet af Vestmagterne, Danmark og Tyskland. I § 2 stod, at Territoriet Nord for denne Grænse kan ikke afhændes uden Folkeforbundets Samtykke, og det skulde være sanktioneret af Tyskland. Dersom der var opnaaet en saadan Traktat, hvad vilde Forholdet saa have været? Forholdet vilde have været det, i hvert Fald naar man faar en evropæisk Storkonflikt igen — og meget kunde tyde paa, at saadant noget trækker op nu, i alt Fald maa man være paa det rene med, at det kan komme —, at i det Øjeblik Tyskland erklærer, at Versailles-Traktaten ikke længere gælder, har det ikke nogen som helst Forpligtelse overfor Danmark; det er kun i Kraft af Versailles-Traktaten forpligtet overfor Vestmagterne til at anerkende det nordslesvigske Territoriums Afstaaelse, men ikke i Kraft af nogen Traktat overfor Danmark, som det selv har underskrevet. I det Øjeblik Tyskland erklærer Versailles-Traktaten sat ud af Kraft, paa Grund af et paastaaet Overgreb fra Vestmagterne eller et faktisk Overgreb fra de tidligere Fjenders Side, er Versailles-Traktaten ude af Kraft og dermed Spørgsmaalet om Nordslesvig.

Havde vi haft den tresidede Traktat, de to Paragraffer underskrevet af Tyskland, saa havde Forholdet da i hvert Fald for det første været det, at dersom der skete Angreb paa Danmark, var det Brud paa Tysklands egen Underskrift, selv om det i øvrigt erklærede Versailles-Traktaten for annulleret, og for det andet, at dette Territorium ikke kunde afhændes, det var der Tysklands Underskrift paa, uden Folkeforbundets Sanktion. Det mener jeg dog havde været en betryggende Garanti for det, vi opnaaede. Men eet af to burde man have gjort: enten burde man have fuldført den radikale Grænsepolitik og ført den fuldt ud, og dens Princip var jo, at man skulde have Tysklands frivillige Anerkendelse — og havde man faaet det, saa vil jeg ikke benægte, at det havde været en Politik, som lod sig høre —, eller ogsaa maatte man føre den Politik, man fra konservativ Side, fra de Kredses Side, der ser paa det som jeg, havde ønsket; men en af Delene. Men hvad har Venstre gjort? De har hverken gjort det ene eller det andet. Jeg anser det for et stort Spørgsmaal, om det, jeg her siger kunde være opnaaet ved den tresidede Traktat, ikke kunde være opnaaet, hvis den radikale Udenrigsminister havde faaet Loy til at arbejde med Gennemførelsen af Accepten af Ambassadørraadets Udkast til en tresidet Traktat. Den Ind-

rømmelse vil jeg fuldt ud gøre det ærede Medlem. Jeg siger ikke, at jeg tror det, men jeg siger, at der er en Mulighed, som jeg ikke anser for udelukket.

Endvidere vil jeg gøre det ærede Medlem den Indrømmelse, at jeg for mit Vedkommende, og jeg har jo heldigvis ikke nogen Forpligtelse til at være Stemmefører for den høje Regering, hverken i dette Spørgsmaal eller i noget andet, at jeg for mit Vedkommende finder, at Regeringen, der har taget baade det indenrigspolitiske og det udenrigspolitiske Ansvar for Spørgsmaalet om Internationalisering af 2den Zone og er medansvarlig, har en Forpligtelse til at gøre Folkerepresentationen bekendt med denne Sag.

Pürschel: Det ærede Medlem Hr. Rode ankede over, at jeg havde brugt Udtrykket „Visnepolitik“ om det radikale Partis Stilling til den sønderjydske Kulturkamp, og saa heri et Udtryk for, at jeg havde mistænkeliggjort Partiet. I den Anledning vil jeg blot gøre opmærksom paa, at naar jeg brugte Udtrykket „Visnepolitik“, er det, fordi det gentagende er sagt fra radikal Side, senest tror jeg af det ærede Medlem Hr. P. Munch, at man ønskede, at dette Spørgsmaal skulde svinde ind og stadig mere og mere svinde ind. Det var det, jeg kaldte „Visnepolitik“. Jeg vil gerne tilføje paa den Anledning, det ærede Medlems Udtalelse giver, at jeg nærer ikke Spor af Tvivl om, at naar det radikale Parti tager denne Stilling, er det, fordi det mener, at det er i Danmarks Interesse.

Rode: Til det ærede Medlem Hr. Pürschel skal jeg sige, at det er meget rigtigt, at vi fra vor Side i høj Grad har ønsket, at Spørgsmaalet om Grænsekamp mellem dansk og tysk skulde udvikle sig paa den Maade, som andre Grænsespørgsmaal har udviklet sig, at Grænsen blev saaren som muligt. Men vi har ogsaa tilføjet, at vi forstod fuldt ud, at der var dem, der var saaledes knyttet til Jorden, til deres Oprindelse og deres Historie, at de ønskede at blive dernede, og deres danske Aandskultur ønskede vi at yde al Støtte, men ingen Propaganda derudover. — Det ærede Medlem Hr. Holstein skildrede Forstaaelsen af Resolutionen af 1919. Han mente, at man burde have sendt Hr. Foss' Tale. Der er blevet meddelt den Kendsgerning, at de Konservative skilte sig ud paa dette Tidspunkt. Og dermed var der gjort, hvad der kunde og burde gøres. Den daværende Regering virkede selvfølgelig for Gennem-